
IN OVERDENKING.

ZEKER, er zijn stormen over dit hoofd gegaan en de smart is haar niet bespaard gebleven. De rimpels werden dieper ingegrift en er huivert weemoed om dien mond. Ernstig is deze oude vrouw en misschien ook een beetje stroef. De smart heeft haar niet *gebroken*; het lijden heeft haar gestaald. En zoo langzaam-aan heeft ze de wereld, en al wat van de wereld is, opgegeven. Het inwendig schouwen is in haar geboren en ze ziet niet meer naar de dingen, die voorbijgaan; ze ziet naar den hemel.

Er zijn oude menschen, die zich nog kunnen verblijden in de dingen om hen heen. Ze glimlachen zoo blijmoedig; ze verheugen zich in de kinderen van hun kinderen; ze zijn erg gevoelig voor een groet, een kleine attentie. Hun hart is wel vol van den hemel, maar ze kunnen toch nog waardeeren de goede gaven Gods, die Hij liet aan zondige menschen; het zonlicht, dat zich spreidt over het land, is hun als Gods glimlach.

Er zijn óók oude menschen, die hier op aarde niets, niets meer hebben. Ze zijn eenzaam achtergebleven; op aarde trekt hun niets meer. Dag op dag zien ze met verlangen uit naar het oogeblik, waarop de zwakke band, die hen nog vasthoudt, zal verbroken worden.

Zóó nu is deze oude vrouw.

Ach, en zij is toch óók jong geweest; ze heeft haar idealen gekoesterd; ze heeft gehoopt en verlangd.

Maar nu keerde ze zich van de aarde af naar den hemel. Daar zit ze, in haar eenvoudige, strenge kleeding, ze buigt zich over het boek; ze leest van God en den hemel.

O, we kunnen het begrijpen. Het leven stelt zoo te leur; in den ouderdom sterft er zooveel af.

En het is goed, de trekking naar den hemel te voelen.

Hoe ouder men wordt, hoe sterker die trekking wordt. Want daar in den hemel weten we immers dan reeds zooveel van de onzen en . . . wij zullen ze daar hervinden.

En het verlangen naar God groeit.

En toch . . . het kan anders. Er kan zijn een zien naar den hemel en tegelijkertijd een zich verblijden in de dingen, die God hier beneden gaf.

Daar kan wezen een frisch en groen-zijn; een bloeien op de aarde in den ouderdom met een rijpen voor den hemel.

Het kan zijn, dat voor de oogen van zoo'n oude het werk Gods op aarde onlosmakelijk is vastgemaakt aan Gods werk in den hemel.

En o, heerlijk als het zoo is.

Dan wordt het om zoo'n oude al ruimer en al wijder. Dan vallen de grenzen weg; dan wordt het aardsch gebeuren groot, en al grooter, naarmate de hemel lokt en trekt.

Dan is er wel de weemoed om wat ging; om zóóveel dierbaren die niet meer worden gezien; om zóóveel ellende die stil deed schreien, maar er is ook het juichen, om wat nieuw begon te bloeien, om het leven, dat sterker en rijker werd, om het geslacht, dat komende is tot lof van 's Heeren Naam.

* *

Het valt de oude vrouw niet gemakkelijk meer, de rijen van letters te volgens met haar oude, moede oogen. Het leesglas moet te hulp komen.

Maar één ding heeft ze voor. Ze kent immers gansche gedeelten zoo goed als van buiten. Als zij de eerste woorden gelezen heeft, kan ze zich de anderen er wel bij denken.

En ze heeft haar boek, háár boek, dat met haar meeging door lief en leed, dat in zich bewaart de herinnering aan zooveel blijde en droeve dagen en waaruit ze hoop en bemoediging blijft putten.

Zoo voelt ze zich nog rijk.

Haar leven moge dan armer zijn als noodig is, en 't kan zijn, dat ze niet dankbaar genoeg is voor de goede gaven Gods, die hij toch ook op deze aarde te genieten gaf, ze heeft den rijkdom, die haar nooit ontnomen kan worden.

Zoo brengt ze haar dagen door in verwachting van de toekomstige heerlijkheid, die haar zal geopenbaard worden.

En de overdenking daarvan is haar zoet.

Zoo heeft ze toch ook wel een prediking voor allen, die met haar in aanraking komen. Want er zijn er zooveel, die *niet* naar den hemel zien, die alleen maar de aarde kennen.

Zij zegt, dat het zóó niet zijn mag. *Zij* spreekt van andere dingen, die alleen kunnen gezien worden met het geloofsoog. *Zij* predikt door haar heimwee, dat wij hier geen blijvende stad hebben.

Niets voor jonge menschen?

Ja, toch wel. Want wie weet waarlijk, wat lezen is, als hij niet leerde, ten hemel te blikken? En wie kan sterven, als hij niet weet wat *leven* is? Het is zalig, hier op aarde te bloeien voor den hemel.

K.

Oude Vrouw in Overdenking.

Gabriël Metsu.